

vattnet tömmes. Kunna vi blott länsa den alldeles så är ingen överhängande fara för handen.

Men emaljskålen, som tjänat till öskar, är borta. De båda roddarna, som krampaktigt hållit fast i sina åror i brist på korkdynor, slå ut vattnet med årbladen. Det går långsamt, men tålmodet segrar och kanoten blir läns. Medan de båda männen stöda kanoten, klättrar jag upp och hjälper sedan att balansera farkosten tills också de återtagit sina platser.

Härlig är vilan efter övermänskliga ansträngningar! Jag klär av mig och vrider vattnet ur mina kläder samt håller upp dem i vinden till torkning. I den torra, varma stormvinden går detta fort. Mina båda roddare låta sina kläder torka på kroppen. De ha åter tagit till årorna och ro vidare i vindens riktning. Solen står ännu högt. Ingen strand synes. Komma vi åter ut på djupare vatten bli vågorna höga och då väntar oss samma kamp för livet som nyss.

Men nej, sjön blir allt grundare. Synranden i sydväst, själva horisontlinjen ser knottrig ut. Det måste vara schorflaken som vid torkningen resa sig på ända. Nu tangerar kanoten bottenlammet. Männen resa sig och stöta fram kanoten med årbladen mot sjöbottnen. Efter en stund måste de stiga ur och skjuta fram farkosten. Allt grundare blir vattnet och slutligen kunna vi icke komma en tum längre. Då uppgår djupet till en decimeter.

Vad är nu att göra? Vi äro räddade ur sjönöden, men vår belägenhet är ändå allt utom avundsvärd. Vi befinna oss vid Lop-nors strand ytterst i söder, tretton